

CHUYỆN CỦA MỌI NGƯỜI

Trên con đường làng quê. Hôm trước, con lũ về, cuốn trôi mất cây cầu khỉ bắc qua con mương nhỏ.

Bên mương, cô gái, rõ là dân thành thị, một tay cầm đôi guốc cao gót, một tay túm lấy tà áo dài ... chiếc quần dài đã lộn lên hết cỡ, khoe hai bắp chân đến nỡ nà . Cô lúng túng, chẳng biết sẽ lội qua mương bằng cách nào để không vấy bùn vào bộ cánh rất đẹp.

Có hai nhà sư đi đến cạnh bên. Một nhà sư cắp cô gái, nhẹ nhàng nhảy qua bên kia mương, đặt cô gái như chưa thể kịp hoàn hồn ấy bên bờ mương, rồi lẳng lặng bước đi trên hành trình của mình.

(...)

“ Là nhà tu hành, điều quan trọng hơn hết: phải giữ Giới. Sao đệ dám ôm cô gái giữa đường ?!”

(...)

“ Là nhà tu hành, điều quan trọng hơn hết: phải giữ Giới. Sao đệ dám ôm cô gái giữa đường ?!”

(...)

“ Là nhà tu hành, điều quan trọng hơn hết: phải giữ Giới. Sao đệ dám ôm cô gái giữa đường ?!”

“ Đệ đã bỏ cô gái bên bờ mương, huynh còn mang cô ấy đến tận đây đó sao ?

CN (Kể)

Lời bình:

Trên đây là một trong những câu chuyện Thiên khá phổ biến. Đó thực sự không phải là chuyện của hai nhà sư ; cũng không phải là chuyện của giới nhà Phật. Đó là chuyện của mọi người. Con người vốn hay chấp nhận. Từ chấp nhận đi đến định kiến. Một khi đi đến định kiến thì ... “Thương, củ ấu cũng tròn ; ghét, bồ hòn cũng méo”.